

„Často si vás doma chválí,“ přiznala jsem nesměle.

Jeden koutek mu zacukal. „To rád slyším. O vás také pořád mluvím. Jste jeho pyšnou.“

Lichotilo mi to. Asi mu hodně důvěřoval. Otec totiž o mně v Bendlerblocku moc nemluvil. Nechtěl, aby si na mě někteří ukazovali. Vojáci se o to nezajímalí. U civilních zaměstnanců, kam jsem patřila i já, to bylo horší.

„Teď vy. Jaké to je být dcerou generálporučíka?“

„Za špatně poskládané prádlo dělám kliky.“

Potichu se zasmál.

Číšník nám po chvíli přinesl karafu a kávu. Do skleniček nám nalil trochu vody. Oba jsme mu poděkovali a objednali si jehněčí kotlety na rozmarýnu s brambory. Pak odešel.

Napila jsem se.

„Smím se vás na něco zeptat?“ zeptal se.

„Mluvte.“

„Vím, co velí etiketa, ale já si na ni moc nepotrpím. Nebudeme si tykat?“

Ta nabídka mě zaskočila. Samotnou mě to nenapadlo, i když čas strávený s ním byl příjemný. Rozuměli jsme si, ale pořád to byl pobočník mého otce.

„Rád jdete proti proudu. Víte, co? Ulehčím vám to.“ Podala jsem mu pravou ruku. „Anna.“

Na tváři se mu objevily roztomilé řádky. Natáhl ke mně svou a potráslí jsme si. „Erwin.“

Povídali jsme si nad šálkem kávy, dokud k nám nepřišel muž v uniformě. Přeměřila jsem si ho pohledem a s neskrývaným údivem zjistila, že to byl generál Olbricht. Velitel Všeobecného úřadu pozemních vojsk, kde jsem pracovala. Měl řídké vlasy a nosil brýle s kulatými obroučkami.

Slušně jsem ho pozdravila. Mírně na mě s poloúsměvem kývl a otočil se k Erwinovi. Až na zavržení židle jsem nestačila zpozorovat, jak rychle se dal do pozorů. Stál tam jako sloup.

„Pohov,“ zamručel generál Olbricht a jednou rukou se opřel o stůl. Přitom se blíž naklonil k Erwinovi, jehož postoj polevil. „Proč jste s nimi neodjel?“

„Mám za úkol něco jiného, pane.“

Generál povytáhl obočí. „Schůzka s dcerou generálporučíka von Sonnenberga? Zdá se mi, že se vaše povinnosti adjutanta začínají nečekaně rozšiřovat.“

Pobavený výraz jsem zakryla šálkem a snažila se působit nepřítomně.

Erwin celý zbledl. V očích se mu mihl stud a rty stáhl do úzké linky. „Ne, pane, ale...“, koutkem oka se podíval někam za něj, „vidím, že jste vzal rodinu na oběd. Co takhle nechat to na jindy?“

Zavládlo hrobové ticho. S napětím jsem mezi nimi těkala pohledem.

„Pojďte se mnou, *Herr Major!*“ prohlásil nakonec generál hrubým hlasem a odešel.

Erwin si povzdychl, vstal a pohlédl na mě. „Omlouvám se, *mein Sonnenschein*. Říše si mě žádá,“ prohlásil, než odešel.

Můj sluneční svite. To oslovení mě rozechvělo jako něžné pohlazení.

Dívala jsem se, kam odchází. Společně s generálem se vydali na chodbu, kde mi zmizeli z dohledu.

Zůstala jsem sama. Mé myšlenky se upnuly k večírku, kam nás pozval otcův bratranec. Měla bych si do té doby obstarat nějaké nové šaty. Blížící se datum ve mně probouzelo nervozitu ze setkání se vzdáleným příbuzenstvím. S lidmi, které jsem do té doby znala jen z vyprávění.

„Anno!“ vyrušil mě z myšlenek hlas někde přede mnou.

Při pohledu na známou tvář v šedé uniformě SS, která se ke mně blížila, mnou projel chlad. Překvapeně jsem pootevřela rty.

Rainer se zastavil naproti mně a usmál se. S pozdravem jsem mu ho oplatila.